

Wegwijzer in de Bijbel

Het verhaal van de Bijbel op eenvoudige manier verteld

39. Ongehoorzaamheid en opstandigheid

Bijbelgedeelte: Numeri hoofdstuk 1-11; Leviticus hoofdstuk 8-11

De boeken Leviticus en Numeri

Het volgende boek van Mozes is Leviticus. Dat gaat over alles wat te maken heeft met de dienst voor de HEER en de taak van de stam Levi daarin, en regels voor het leven van de Israëlieten. Maar dat slaan we even over, omdat het verhaal van de geschiedenis verdergaat in het boek Numeri. Soms gaan we wel even naar Leviticus, als dat voor het verhaal nodig is.

De geschiedenis aan het eind van het boek Exodus en het boek Numeri staat niet helemaal in de volgorde van wat er gebeurde. De vorige keer zagen we dat Mozes op de eerste dag van de eerste maand de Tabernakel ging opbouwen. Maar in Numeri wordt eerst verteld over andere dingen, die pas een maand later gebeurden. Daarom gaan we proberen de goede volgorde van de geschiedenis te volgen.

De Tabernakel

Hoofdstuk 7 begint met de dag waarop Mozes de laatste dingen deed aan de Tabernakel. Dat werk moest klaar en de wijding ervan gedaan zijn, voordat ze op de veertiende dag van diezelfde maand het Paschafeest zouden vieren, waarover hoofdstuk 9 vertelt.

Vanaf de eerste tot de twaalfde dag van de maand bracht elke dag één van de twaalf stammen geschenken voor de HEER. Ze gaven zes wagens en twaalf ossen om ze te trekken aan de Levieten, voor het vervoer van alle onderdelen van de Tabernakel. Verder brachten zij kostbare schalen en schotels, met heerlijk ruikende stoffen, olie en dieren voor de offers. Alles wat nodig was voor de inwijding van de Tabernakel.

De zegen van de HEER

De HEER leerde Mozes hoe de hogepriester het volk moest zegenen, als hij uit het Heilige van de Tabernakel kwam:

“Moge de HEER u zegenen en u beschermen, moge de HEER het licht van zijn gelaat [gezicht] over u doen schijnen en u genadig zijn, moge de HEER u zijn gelaat toekeren en u vrede geven.”

Trompetten

De HEER vroeg Mozes ook nog twee zilveren trompetten te maken. Daarmee zouden de priesters het signaal geven voor het begin van de drie grote feesten. Maar ook voor het samenkomen bij Mozes, of het opbreken van het kamp voor vertrek. Overal was een ander signaal voor. Het signaal gaf hen de zekerheid dat de HEER bij hen was en voor hen zorgde.

De wijding van de Tabernakel, de priesters en de Levieten

Ook de Levieten moesten, net als alles dat gemaakt was voor de Tabernakel, aan de HEER worden gewijd. De Levieten moesten zich scheren en zichzelf en hun kleren wassen. De Tabernakel en alles wat daarbij hoorde, werd gezalfd met olie.

Nu gaan we dan even naar het boek Leviticus, want daarin wordt verteld over de wijding van de priesters. Mozes riep het volk daarvoor samen, en zei: "Wat er nu gedaan wordt, gebeurt in opdracht van de HEER". Het was nodig dat hij dit zei, zoals we later zullen zien. Aäron en zijn zonen werden met water gewassen. Zij kregen hun priesterkleding aan, en er werden offers gebracht. Daarna moesten zij zeven dagen en nachten binnen de omheining van de Tabernakel blijven voor een aantal opgedragen werkzaamheden. De achtste dag, de dag van het einde van hun wijdingstijd, riep Mozes Aäron en zijn zonen bij zich. Hij gaf hen in naam van de HEER opdracht offers te brengen, omdat de HEER diezelfde dag aan hen zou verschijnen. Nadat de offers op het altaar waren gelegd, zegenden Mozes en Aäron het verzamelde volk. Daarna verscheen de HEER aan het volk: "Een felle vlam kwam uit het heiligdom en verteerde het brandoffer op het altaar". Het volk juichte en wierp zich in eerbied voor de HEER neer.

De dood van twee zonen van Aäron

Maar toen gebeurde iets vreselijks. Twee zonen van Aäron hielden zich niet aan de voorschriften, die de HEER door Mozes had gegeven. Toen kwam er opnieuw een felle vlam uit het heiligdom, die hen trof zodat zij stierven. Zelf hebben ze er waarschijnlijk niets van gemerkt, en waren ze op slag dood; maar het was natuurlijk wel heel erg voor Aäron en hun twee andere broers Eleazar en Itamar. Je kunt dat hard van de HEER vinden, om meteen zo zwaar te straffen, maar er zijn redenen voor. De eerste wordt hier genoemd. Mozes zei tegen Aäron dat de HEER een heilig God is, Die groot is van majesteit, en gehoorzaamd moet worden door wie bij Hem wonen, zeker de priesters die in Zijn dienst staan. Daarnaast was daar nog de grote zonde van Aäron, toen hij het gouden stierkalf maakte en niets deed om het volk tegen te houden dat te aanbidden. Aäron wist het maar al te goed, en zei niets. Hij en zijn twee overgebleven zonen mochten zelfs niet rouwen om hun dode zonen en broers. Het goede gevolg was wel dat iedereen heel erg onder de indruk was van wat er allemaal was gebeurd, en in ieder geval die dag de HEER gehoorzaamde in alles wat Mozes zei.

Het eerste Paschafeest

Hierna vertelt het boek Numeri, dat de Israëlieten bij de berg hun eerste Paschafeest vierden, nadat ze uit Egypte getrokken waren. Zoals voorgeschreven moesten ze op de veertiende dag van de eerste maand een offerlam slachten, niet gerezen brood bakken en bittere kruiden klaarmaken, om bij het vallen van de avond het feest te vieren.

Het kamp van de Israëlieten

Een maand nadat de Tabernakel klaar was, zei de HEER tegen Mozes dat hij de mannen van twintig jaar en ouder moest inschrijven in een boek en tellen, elke stam apart. De Levieten werden niet bij hen geteld, want zij zouden niet tot het leger van Israël behoren, maar vrijgehouden worden voor het werk voor de HEER. Toch waren er twaalf stammen, omdat Jozef uit twee stammen bestond: Efraïm en Manasse. Jozef kreeg namelijk het eerstgeboorterecht, en daarom een dubbel deel van het beloofde land. Alle mannen bij elkaar opgeteld waren er ongeveer 600.000.

Ook werd bepaald waar ieders tent stond in het kamp: de tenten van de Levieten rond de Tabernakel, en die van andere stammen voorbij die van de Levieten. In elke windrichting stonden de tenten van drie stammen.

De Israëlieten moesten er altijd aan denken dat de HEER heilig is, geen mens zoals wij zijn. Daarom moesten zij ook heilig zijn en hun hele kamp schoon blijven. Zo moesten, bijvoorbeeld, mensen die 'onrein' waren door iets dat met huidziekte en dood te maken had, buiten het kamp blijven.

De Levieten

Toch moesten ook alle mannelijke Levieten worden ingeschreven en geteld, maar dan vanaf een maand oud. Van hen waren er ongeveer 22.000. De mannen moesten van hun 30^e tot hun 50^e jaar de hogepriester Aäron en zijn twee zonen, de priesters Eleazar en Ithamar, helpen.

Deze Levieten hadden allerlei taken. Er waren er die moesten zorgen voor het opbouwen, onderhouden en afbreken van de Tabernakel; anderen voor alles wat in de Tabernakel stond. Iedereen had een eigen, vaste taak.

De Israëlieten vertrekken

Op de twintigste dag van de tweede maand was het dan zover dat de Israëlieten mochten vertrekken van de berg. Aäron en Eleazar zullen wel op de trompetten hebben geblazen, om de oudsten van het volk bij Mozes te roepen. Die vertelde hen dat iedereen zich klaar moest maken, en bij het afgesproken signaal op de trompet doen wat hem was verteld. Op de twintigste dag van de tweede maand ging de wolk en vuurkolom weg

van de Tabernakel, en zetten allen zich in beweging. De priesters met de ark gingen voorop. Tijdens de tocht bleef de wolk van de HEER boven hen.

Het eerste deel van de reis duurde drie dagen. Toen hield de wolk stil, en stopte het volk om te rusten. Elke keer als de priesters de ark optilden om te vertrekken, zei Mozes: "Sta op, HEER, en uw vijanden stuiven uiteen, uw tegenstanders vluchten voor u". En als zij stilstonden zei Mozes: "Keer terug, HEER, naar Israël, keer terug naar de tienduizend maal duizenden".

Het volk klaagt

Na alles wat de HEER voor hen had gedaan, en alles wat zij zelf hadden gedaan voor de bouw van de Tabernakel, maar ook wat er in die lange tijd bij de berg allemaal was gebeurd, was de houding van het volk onbegrijpelijk. Natuurlijk was de tocht met zovelen in een droge vrijwel levenloze woestijn echt 'afzien'. De HEER vroeg van hen het volste vertrouwen in Hem, dat Hij in alles voor hen zou zorgen. Maar het ging hen allemaal niet snel genoeg. Ze gingen klagen, tot woede van de HEER. Opnieuw liet Hij vuur uit de hemel komen. Of daarbij slachtoffers vielen, vertelt het verhaal niet, maar er zal wel grote angst zijn geweest. Als een echte priester riep Mozes luid tot de HEER om hulp, en Hij verhoorde Hem, zodat het vuur doofde.

Maar al snel begon het weer. Een aantal met hen meetrekkende mannen die niet uit Israël waren, maar ook uit Egypte waren gevlucht, begonnen lastig te worden omdat zij vonden dat zij niet genoeg te eten hadden, en het manna niet te eten vonden. Een deel van de Israëlieten begon mee te klagen: "Hadden we maar vlees te eten". Ze verlangden terug naar de vis en de groenten die zij in Egypte aten. Mozes begon het een beetje benauwd te krijgen: dit ging uitlopen op een opstand. Hij vroeg de HEER waarom Hij hem dit aandeed. Hoe kon hij zoveel mensen vlees te eten geven. Het werd hem allemaal een beetje te veel, en hij vroeg zelfs of de HEER hem maar meteen wilde doden. Maar dat deed de HEER natuurlijk niet. Eerst zei Hij hem dat hij zeventig betrouwbare en kundige mannen moest zoeken onder de leiders van het volk, om hem te kunnen helpen bij het leiden van het volk. Dan hoefde hij niet alles alleen te doen. Mozes moest het volk zeggen dat zij de volgende dag rein voor de HEER moesten verschijnen, dan zou Hij hen een maand lang zoveel vlees te eten geven dat het hun neus uit zou komen. Mozes kon dat gewoon niet geloven, maar de HEER zei: Ben ik niet machtig genoeg? Je zult het heel snel zien!

Mozes deed zoals de HEER hem gezegd had. Hij koos zeventig goede mannen en bracht hen bij de Tabernakel. Daar verscheen de HEER aan hen, en gaf hen van Zijn Geest. Daarna liet de HEER een wind opsteken, die een grote vlucht trekkende kwartels meevoerde. Ze vielen in het kamp en de wijde omtrek neer. Het volk raapte al die kwartels op en legde ze te drogen. Maar eerst stopten ze hun monden vol met rauw vlees. Daarom strafte de HEER hen die dag zwaar, zodat velen stierven.